

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΠΑΛΑΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΤΣΑΚΗ

Στο ταχτικό του φιλολογικό χρονογράφημα που γράφει ο κ. Κ. Παλαμᾶς στο «Ἐμπρός», με τὸ ψηφίο W, μιλάει ἔτσι γιὰ τὸ Μητσάκη («Ἐμπρός», 11 Νοεμβρ. σελίς 1):

.. Ἄλλ' ὅ,τι περὶ τοῦ Καραϊσκάκη ἐγράφη, συνοψίζεται καὶ συγκεντρῶνται εἰς τὰς γραμμὰς ταύτας, τὰς ὁποίας ὑποκλέπτω ἀπὸ τὸ παλαιὸν «Ἐγκυκλοπαιδικὸν Λεξικόν» τῶν κυρίων Μπάρτ καὶ Χίρστ :

«Ὁ Καραϊσκάκης κρίνεται ὡς τὸ γνησιώτερον τῶν τέκνων τῆς Ἐπαναστάσεως, ἀπὸ γενναίου, ἀλλ' ἀξέστου, ἀτιθάσσου καὶ περιορισμένων κατ' ἀρχὰς βλέψεων ἀπλοῦ κλέφτου ἐν αὐτῇ καὶ δι' αὐτῆς βαθμηδὸν διαμορφωθείς, ἀποκτήσας τὴν συνείδησιν καὶ τῶν προσόντων καὶ τῶν καθηκόντων καὶ τῆς ἐθνικῆς ἐν γένει ἀποστολῆς του, ἀνυψωθείς καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν διάνοιαν καὶ δυναθεὶς νὰ ἀναδείξῃ εὐφύιαν δραστηριότητα, φιλοπατρίαν καὶ στρατηγικὴν τέχνην ἀληθῶς ἑκτακτον. Εἰκονίζεται δὲ ὡς ἰσχνός, νευρικός, φιλάσθενος, διαρκῶς πάσχων, ὡς ἐρρέθη, ἀδαμάστου ἐν τούτοις δυνάμει ψυχῆς καὶ θελήσεως σιδηρᾶς, ὑπὲρ πάντα κενουχούμενος καὶ προκινδυνεύων, δξύθυμος, βομολόχος, ὕβριστὴς καὶ φιλόδοξος, ἀλλ' ἀγαθὸς καὶ εὐγενὴς κατὰ βάθος, «ὅτε μὲν ἄγγελος, ὅτε δὲ διάβολος», ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν μετεχειρίζετο τὴν αὐτόν. Κατὰ τὰς μάχας ἐφόρει, ὡς λέγεται, πάντοτε κόκκινον ντουλαμᾶν καὶ ἐκράτει βαρὺ ἀπελατήκι· συναπέφερε δὲ διαρκῶς μετ' αὐτοῦ τὴν περιφήμον ἐν τοῖς στρατοπέδοις γενομένην Μαριώ, νεοφώτιστον δηλ. κόρην, ἣν εἶχεν ἐρωμένην, ἐνδεδυμένην φουστανέλλαν ὡς ἀνὴρ καὶ πάνοπλον ἀκολουθοῦσαν πανταχοῦ αὐτόν».

Δὲν κρίνω δὲ ἄσκοπον νὰ σημειώσω ὅτι αἱ γραμμὲς αὗται εἶναι τὸ τέλος ἄρθρου περὶ τοῦ Καραϊσκάκη, τοῦ ὁποίου συντάκτης ὁ Μιχαὴλ Μητσάκης. Ἡ Ἐταιρεία «Τύπος» ἔκρινε καλὸν νὰ περισυλλέξῃ τὸ ἔργον τοῦ ἐξαιρετικῆς τεχντροπίας καὶ δυνάμει λογοτέχνου, καὶ νὰ τὸ διασώσῃ ἀπὸ τὴν λήθην, εἰς τὴν ὁποίαν μοιραίως ἔβαινε. Ἦδη ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῶν «Φιλολογικῶν» τοῦ Μητσάκη, τακτοποιημένων καὶ φροντισμένων ἀπὸ τὸν κ. Δημ. Π. Ταγκόπουλον, φίλον καὶ θαυμαστὴν ἐκείνου, προτάξαντα τοῦ βιβλίου ἀξιοσπουδάστους προλογικὰς σελίδας. Νομίζω ὅτι οἱ ἐκδόται τοῦ Μητσάκη δὲν θὰ λείψουν νὰ περιλάβουν εἰς τὸν ἐπόμενον τόμον καὶ τὸν «Καραϊσκάκη» του, χαρακτηριστικὸν τῆς εὐλυγίστου γραφίδος τοῦ ἀλυγίστου συγγραφέως.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Ὁ Παλαμᾶς....φουτουριστῆς.

Τὰ παρακάτω εἶναι πᾶρμένα καὶ μεταφρασμένα ἀπὸ τὴν τρισηλὴ κριτικὴ τοῦ Ἀμερικανοῦ φουτουριστῆ κ. Lansan Cline γιὰ τὸν ποιητὴ Κωστῆ Παλαμᾶ, δημοσιευμένη μαζί με τὴν εἰκόνα του στὴν εἰδικὴ κυριακάτικη ἐκδοσὴ τῶν «Νέων» τῆς Νέας Υόρκης. Ἡ κριτικὴ εἶναι γραμμένη ἀπ' ἀφορμὴ τῆς μετάφραση τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς» ἀπὸ τὸν κ. Ἀρ. Φουτρίδη.

— Νομίζω πῶς τὸ ἀνώτερο δῶρο πού μᾶς προσφέρει ἡ ἐκδοσὴ τοῦ «Detroit Institute of Arts» καὶ πού θὰ μείνῃ γιὰ ἐνθύμιον εἶναι ὁ τόμος «Ἀσάλευτη Ζωή» τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, τοῦ μεγαλύτερου ποιητῆ τῆς σημερινῆς Ἑλλάδας. Ὁ Παλαμᾶς ἀπὸ φιλολογικῆς καὶ φιλοσοφικῆς ἀντίληψης παραβάλλεται μετὰ τὸν Ραμπιτρανάθ Ταγκόρ. Καὶ στοὺς δύο τὸ ὑποκειμενικὸ στοιχεῖο εἶναι πολὺ πῶ ἀξίον ἀπὸ τὸ ἀντικειμενικόν. Στὰ ἔργα τοὺς ζεῖ ἕνα βαθὺ θερησκευτικὸ ἀίστημά καὶ κάπως μελαγχολικόν, μετὰ σκεπτικὸν χρωματισμὸν τὸν Παλαμᾶ. Καὶ ὁ Ταγκόρ εἶναι σκεπτικιστῆς, μὰ ἡ σκέψη του τρέχει σ' ἀνθρώπινα, ἠθικὰ προβλήματα, ἐνῶ τοῦ Παλαμᾶ σὲ ἀόριστα, ἀνεξιχνίαστα πνευματικὰ ζητήματα.

Φαίνεται μυστικοπαθὴς. Τὰ περισσότερα ἔργα του εἶναι ἀλληγορικὰ καὶ ξεφεύγουνε στὴν πρώτη καὶ δευτέρη ἀνάγνωσι. Θέλουνε μελέτη. Μὰ ἂν τὰ ξεφαχνίσει κανένας, βρίσκει ἕνα δημιουργὸ μετὰ πολὺμορφες συγκρίσεις, μετὰ λαμπερὴ εἰλικρίνεια, χωρὶς ἀμύση φαιρα, χωρὶς χροῶμα.

Τὰ ἔργα του εἶναι πλοῖσια σὲ παραβολὰς ἀπ' τὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Πατριδες» πού ἀρχινεῖ ὁ τόμος. Δὲν ἐμφράζουν ἐμπνεύσεις καὶ τὰ ἠθη τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, σπάνια περιγράφουν κατὶ τῆς χώρας του. Εἶναι πολὺ ἀτομικά, ἀνεπηρέαστα. Ὁ Παλαμᾶς γίνεται σκεδὸν δικός μας ἂν μεταχειριστοῦ μετὰ δική μας παλέτα τὴς συνηθισμένες μεταφορῆς τῆς κλασσικῆς Μυθολογίας. Τὸ ἐγὼ του εἶναι πολὺ εὐρύτερο ἀπὸ τὴν χώρα του.

Εἶναι ἕνας φουτουριστῆς εἰδωλολάτρης, ἕνας προσκυνητῆς παλαιᾶς λατρείας μετὰ λειτουργικὸ τυπικὸ ἐξευγενισμένο τῆς δυσδιαμονίας τῆς, ἐκδηλώνοντας τὴν πίστη του ὅχι μετὰ τὴν ἀθάδεα τῆς θερησείας του, μὰ μετὰ ἀξιοπρέπεια factum. Μᾶς προσφέρει σὲ ποιήματα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ παιδιοῦ του, τὴς πετούμενης ὀρητικῆς ἰδιορρυθμίας τῆς φαντασίας τῆς νιότης του, τὴς ἀπογοήτεψες καὶ τὴς λύπες, τόσο εἰλικρινά, ὅσο καὶ τὴς ἐκστάσεις τῆς τωρινῆς ζωῆς του. Ἀφιερώνεται στὸ ὄραιο καὶ στὴν ἀθανασία, στὸ δίκαιο καὶ στὸ παράνομο, στὸ θεῖο καὶ στὸ ἀγνωστο τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς καὶ προσπάθειας.

Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδας, εἶναι πραγματικὰ πατριώτης. Πολλὰ ἔργα του ἔχουν θέμα καθαρὰ πατριωτικόν, ὅπου οἱ Ἕλληνες, μετὰ τὴ φυσικὴ τους διανοητικότητα καὶ ιδιοσυγκρασία νιώθουν ἕνα καθαρὸν νασιοναλισμὸ ἀκριβῶς σ' αὐτὰ τὰ ἔργα του, πού μᾶς προξενοῦν τὸ αἰσθημα τοῦ «ἰδιωτοῦ».

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΔΕΣΙΜΟ

Φίλε Νουμά,

“Αν και δεν ανήκω στη σημερινή πολιτική μερίδα (δεν ξαίρω μπορεί να μην ανήκω και σε καμιά), έχω χρέος να τ’ομολογήσω, σαν τίμιος άντρας, πώς η Κυβέρνηση φέρθηκε πολύ τίμια και πολύ πατριωτικά, ως την ώρα, και τα κατάφερε, δίχως πολὺν κόπο αληθινά, να επιβάλει την τάξη στο μεθυσμένο από τὸν ἐκλογικὸ θρίαμβο λαό. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, και τῆς πρέπει ἕνας ἔπαινος, ἀκόμα κ’ ἕνας θαυμασμός γι’ αὐτό.

“Ὅπως χαλιναγώγησε ὅμως τὸ πλῆθος, δὲν μπορεί νὰ χαλιναγωγήσει και μερικὸς ἀφηνιασμένους δημοσιογράφους; Νά, λ. χ. ὑπάρχει ἕνας τέτιος, πὸν συστηματικά βάδηκε νὰ ἐξερεθίζει κ’ ἐξαγριώνει τὸν κόσμο με τοὺς καθημερινὸς ἐξωφρενισμούς του. Τῆ μιὰ μέρα γράφει πὼς ὄλ’ οἱ σημερινοὶ ὑπουργοὶ πρέπει νὰ καρατομηθοῦν ἀμέσως και αὐθωρεὶ στην πλατεία τοῦ Συντάγματος, ἂν δὲν κατορθώσουν σὲ μιὰ βδομάδα νὰ μᾶς φέρουν τὸ Βασιλιά μας. Τὴν ἄλλη μέρα τσαμπουνάει πὼς νὰ μὴν ξεχνοῦμε πὼς βρισκόμαστε στὸ Νοέμβρη και ἂν ἐμποδίσουμε (ποιοὶ νὰ ἐμποδίσουμε;) νᾶρθει ὁ Βασιλιάς μας, θὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ Νοεμβριανά. Κ’ ἔτσι, κάθε μέρα, ὁ ἀλιτήριος θρῖσκει και κἀπὶ νὰ τρομοκρατήσει τὸν κόσμο και νὰ πουλήσει φύλλα περισσότερα.

Ὁ Τολστόη παραρριότανε πὼς σὲ μιὰ ἀπέραντη Ρωσία δὲ βρισκότανε λίγο σκοινὶ νὰ τὸν κρεμάσουν ν’ ἀγίασει. Ἔτσι και μεῖς ρωτοῦμε, σὲ μιὰ Μεγάλη Ἑλλάδα εἶναι τόσο δύσκολο νὰ βρεθεῖ λίγο σκοινὶ νὰ δέσουν τὸν ἀφηνιασμένο αὐτὸν πατριώτη και νὰ συχάσει ὁ κόσμος;

Μιὰ ἰδέξ κὶ αὐτὴ, και θαρρῶ πὼς ἀξίζει νὰν τῆ μελετήσουν οἱ ἀροῦδοι.

Δικός σου
ΤΟΡΚΟΥΕΜΑΔΑΣ

ΝΙΑΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ

Φίλε Νουμά,

Ἐπειδὴ μὲς στὶς σκοτοῦρες σου τὶς πολλὲς μπορεί νὰ σοῦ ξέφυγε κἀπὶ σημαντικὸ, σοῦ στέλνω μιὰ διαμρτυρία, γιομάτη ζωὴ και ὄρεσιά, πὸν δημοσιεύτηκε στὸ «Ριζοσπάστη» τῆς Πέμπτης (12 τοῦ Νοέμβρη), και πὸν ἀξίζει νὰ τιμηθεῖ, μπαίνοντας και στὶς πολὺτιμες στήλες σου. Ἡ διαμρτυρία ἐπιγράφεται: «Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ», και εἶναι αὐτὴ:

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Εἶναι, φαίνεται, πεπραμένο, νὰ ξανάρθη στην ἐπιφάνεια μιὰ παλιά μας ὑπόθεση, λησμονημένη πιά, γιατί εἶχε σχεδὸν λυθῆ, και πὸν τὴν εἶχαμε παρατήσει

γιὰ ἄλλα σπουδαιότερα πράματα: τὸ περίφημο γλωσσικὸ ζήτημα. Οἱ περιωσμένοι ἀκόμη ἀντιπρόσωποι τῆς «καθαρευούσης», ἐπωφελοῦμενοι ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ μεταβολή, ξετρούπωσαν ἀπὸ τὰ καταφύγια τους, κατακλύζον τὸ ὑπουργεῖο και ζητοῦν νὰ ἐπιβάλλουν τυραννικά τὶς ἀντιλήψεις τους. Τυραννικά, βέβαια. Γιατὶ ἡ ἀρνησις τῆς πραγματικότητος λέγεται τυραννία. Και πραγματικότης εἶναι σήμερα ὁ Δημοτικισμός. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι δὲν ἀνήκουν πιά στην πραγματικότητα, δὲν ἀνήκουν στὸ παρὸν ἢ στὸ μέλλον τοῦ τόπου: ἀνήκουν στὸ παρελθόν, κινουῦνται «ἱστορικῶς» δὲν ἐπικοινωνοῦν πιά με τὸν παλμό μας, δὲ μᾶς ξέρουν, δὲ μᾶς νοιάθουν: εἶναι οἱ πολὺ καλοὶ καθηγητὲς μας, οἱ ὀπισθοδρομικοὶ, οἱ προστορικοὶ, οἱ ἀσύγχρονοι: δὲν ξέρουν τίποτε δικὸ μας, τίποτε νεοελληνικὸ: δὲν ξέρουν τὴν πρόζα μας, δὲν ξέρουν τὴν ποιήσῃ μας: ἀπὸ τὸν Κάλβο, μᾶς λένε, θὰ μάθετε μόνο μερικὲς ἀνορθογραφίες! Εἶναι οἱ καταδικασμένοι ἀπόγονοι μιᾶς κοφίας ἀριστοκρατίας, μιᾶς «λεξοδουλείας», οἱ ἐμβρόντητοι μπροστὰ στὸ στόμφο και στὴ σπουνοφουσκα, τέλος οἱ βλαβεροὶ ὄνειροπόλοὶ ἐνὸς πνευματικῶ μας θανάτου.

Ἡ ἀγάτη τους πρὸς τὴν παλιά γλώσσα δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλὰ πνευματικῆς φτώχειας, μισοεισμοῦ και φανατισμοῦ. Γιατὶ πὼς εἶναι δυνατό μιὰ γλώσσα νὰ μὴν ἐξελιχθῆ, νὰ μὴν ἀλλάξη, νὰ ἐπηρεασθῆ ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη, πὸν εἶναι ἕνας νόμος γενικός; Και ποῖο εἶναι τὸ τεχνητὸ ἰδίωμα; Αὐτὸ πὸν τὰκοῦμε, πὸν ξυπνοῦμε, σκεπτόμαστε, ἀγαποῦμε, μισοῦμε, κοιμόμαστε και πεθαίνουμε μαζί του, ἢ αὐτὸ τὸ δικὸ τους, ἢ μούμια, ἢ μεταλασσωμένη καθαρευούσα, πὸν μήτε γράφεται, μήτε μιλιέται, μήτε χρειάζεται; Και ποιοὶ ζητοῦν νὰ φέρουν στὴ ζωὴ με τεχνητὰ μέσα τὸ περασμένο, τὸ ξεπεσμένο αὐτὸ γλωσσικὸ ἰδίωμα;

Μὴν τοὺς ἀκοῦτε, μὴν τοὺς πιστεύετε: εἶναι οἱ παλιοὶ, οἱ περασμένοι μ’ ἐμᾶς, με τοὺς Νέους, εἶναι τὸ μέλλον. Κάθε τόπος προσέχει κὶ ἀτενίζει τοὺς νέους. Και θὰ εἶναι πολὺ πικρὸ και πολὺ ὀλέθριο νὰ ἐπιβληθῆ και νὰ ἐπικρατήσῃ ὁ ἀναχρονιστικὸς του: ἀκαδημαϊσμός. Θὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς θάνατος, ὀλωδοῖόλου! Θὰ εἶναι τὸ τεχνικὸ, τὸ ἀφύσικο, τὸ ἀδύνατο, πὸν θὰ ξαναπέσει, θὰ ξαναγκρεμιστεῖ: δὲν μπορεί νὰ σταθεῖ. Και τότε θὰ φτιάσουμε γλώσσα ἀβίαστη στην ἐξέλιξῃ τῆς, λυτρωμένη ἀπὸ ὑπερβολὲς κὶ ἀκρότητες. Και θὰ φτιάσουμε Τέχνη, και θὰ φτιάσουμε Φιλολογία νέη, σημερινή, σύγχρονη, — ἀντὶ νὰ λατρεύουμε αἰωνίως τὰ παλιά πρότυπα, ὄχι γιὰ νὰ τὰ μιμηθοῦμε, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς σκλαβώσουν!

Ἡ γλώσσα θὰ τραβήξῃ τὸ δρόμο τῆς με τοὺς περιορισμούς και με τὶς χειροπέδες, δὲ θὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ τὴν ἀργοπορήσουν. Ἀλλὰ νὰ τὴν ἀλλάξουν, νὰ τὴ μετεμψυχώσουν, εἶναι ἀδύνατο. Γιατὶ ἡ ἐξέλιξη εἶναι νόμος, φυσικὸς νόμος.

Δίνος Καρζῆς, Κλέων Παράσχας, Γιάννης Κοκκινάκης, Τέλλος Ἄγρας, Σπ. Μόσχας, Ν. Νικολαΐδης, Φάνης Μιχαλόπουλος, Ἄγγελος Δόξας Θ. Δασκαρίδης κ.λ.π.

Ἔτσι πρέπει νὰ μιλοῦν τὰ νιάτα, — τὰ νιάτα τὰ ζωντανά.

Δικός σου
ΝΕΟΠΤΟΛΕΜΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟ

«Εμπρός», λοιπόν, τούς μαλλιαρούς, Λαχανοκόρδη,
(σπάραξε !

Ἡ τελευταία μέρα τους—δέν είναι ψέμα—χάραξε. .
Μά τή γενναία σου καρδιά, τῆς μούχλας μέγα θράχο,
θά στέψουμε θριαμβικά μέ λάχανο μονάχο.

ΠΙΚΡΑΓΚΑΘΗΣ

ΝΕΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΚΑΓΚΕΛΑ (Ἔκδοση «Τύπου» 1919 Δρ. 3—
ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΜΟΣ Α' (Ζωντανοί καί πεθαμένοι
—Οἱ Ἀλυσίδες—Στὴν ἀξέπορτα). Ἔκδο-
ση Ἐταιρίας «Τύπος» 1920. > 6—
ΠΛΑ.Ι ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ (Ρομάντζο) 1920 > 3—
Βρίσκονται στὸ «ΑΘΗΝΑ ΓΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ»
— Ὀδὸς Σοφοκλέους 3. —

ΚΩΣΤΑ ΟΥΡΑΝΗ

ΝΟΣΤΑΛΓΙΕΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ. ΕΚΔΟΣΗ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ "ΤΥΠΟΣ,, ΔΡ. 5—

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοὺς κ. κ. Ὀδοντοίατροὺς

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΔΡΗ & Σια
ὁδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίῳ οἶκον

CLADIUS ASH & CIE

ἀνέθεσεν αὐτῷ διὰ Συμβολαίου τὴν ἀποκλειστικὴν
πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπείαν τῶν εἰδῶν του διὰ τῆν
Παλαιάν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Τ. Ἀστραπ. Λάβαμε τὸ «Ἀγαλμα» καὶ τὴ «Μάγισσα
τῶν τραγοιδῶν».—κ. Σπ. Μουλ. Γιὰ πρώτη φορά καλὸ εἶναι
προσπάθειαν νὰ βάζεις περισσότερη δράση καὶ λιγότερα κοινο-
τυπικά λόγια γιὰ σκοριασμένες ἰδεολογίες καὶ γιὰ καινούρ-
γιους ἐπιγίους παραδείσους ποὺ εἶναι εὐκολοὶ στὸ χαρτί, μὰ
δύσκολοι στὴν πραγματικότητα.—κ. Ἐθ. Πῶς δὲν τὸ κατα-
λαβαίνεις ! ἡ διπλωματία μπορεῖ νὰ συνεργαστῆ μετὰ τὴ δημο-
σιογραφία πολὺ καλὰ μετὰ τὴ φιλολογία ὅμως καθόλου. Τὸ πολὺ
πολὺ μπορεῖ νὰ τὰ ταιριάζει μετὰ τὰ διάφορα εἶδη τῆς προπα-
γανδιστικῆς ψευτοφιλολογίας. Τὸ τραγοῦδι σου ὄχι καὶ πολὺ
τεχνικὸ ὁ ρυθμὸς του, γιὰ μᾶς, ἀκατανόητος.—κ. Γ. Κατ.
Ναί, εἶσαι τὸ βάζουμε στὸ φάκελλο τῶν «δεχτῶν». Τὸ «κάποιος
χειμῶνας» δὲ μᾶς ἀρέσει καὶ πολὺ. Καλύτερα θὰ ἔκανες νὰ
μοσεῖς τὴ λειμωνιά ποὺ κρύβει τὴν ὄψη τῆς καλῆς σου, παρὰ
ὀλίγη τὴν ἀνοιξη, ἀφοῦ μάλιστα—ἐν δὲ γελιόμαστε—ἡ λει-
μονιά δὲ «φροντῶνει» τὴν ἀνοιξη, μόν' ἔχει τὰ φύλλα τῆς χει-
μῶνα καλοκαίρι.—κ. Π. Ἀβρ. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ μακαρίτη
Ντὲ Λαπαλῆ, εἶναι γνωστὸ πῶς : | ἐν τεταρτῷ τῆς ὥρας πρὶν
πεθάνει ὁ ἄνθρωπος, βροῦνται ἀκόμα στὴ ζωῆ. Κε' ἄλλος τό-
σος καιρὸς, ἀπάνω κάτω, εἶναι ποὺ λέμε σὲ ὄσους μᾶς τιμοῦνε
τὴ συνεργασία τους : νὰ ἔχουνε ὑπομονή, γιὰτὶ πολλὰ τὰ
φαγιά καὶ μικρὸ τὸ τραπέζι.—κ. Ροξ. Ὁ ποιητὴς τοῦ «Γυ-
ρισμοῦ» ποὺ μᾶς στέλνεις, πρέπει νὰ ἔχη ποιητικὴ ψυχὴ ὅμως
αὐτοὶ οἱ στίχοι δὲ μᾶς δίνουνε νὰ ἐννοήσουμε τὴν κατάστασιν
δίχως προσπάθεια, ὅπως πρέπει νὰ κάνει καλὸ ἔργο. Δὲν
καταλαβαίνω κανεὶς ποὺ βροῦνται ὁ ποιητὴς : βροῦνται στὰ
ἔξω, καὶ βλέπει μετὰ τὴ φαντασία τὴς εἰσέτης καὶ τὰ ρουμάνια ;
Τότε τί εἶδος γυρῆσμοῦ εἶναι ; μήπως εἶναι πόθος γυρῆ-
σμοῦ, δηλαδὴ νοσταλγία ; Ἡ μήπως ὁ ποιητὴς βροῦνται στὸ
καρδί ποὺ ζυγώνει στὴς εἰσέτης, ρουμάνια ; Ἡ μήπως ὁ
ποιητὴς μισοῦσι καὶ γυρῆσει στὰ ἔξω ; Καὶ ποῦ τοῦ ἔκλεψαν
τὴ νιότη καὶ τὴν ἔγνοια οἱ ἔγνοιας, ἐλπίδες καὶ παλμοί ;
Ἐδῶ ἢ ἐκεῖ ; Καὶ ποῦ θάρθει ἡ γενοποποσία ; Ὅλα αὐτὰ
εἶναι σκοτεινάδες, καὶ μὴν ἀποῦς ἐκείνους ποὺ λένε πῶς ἡ
ποίησις πρέπει νὰναι σκοτεινὴ. Ἄλλη εἶναι κείνη ἡ σκοτεινάδα,
ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀορισία στὸ αἶσθημα καὶ ποὺ δὲ γυ-
ρεῖνε ξεκαθάρισμα.—κ. Ν. Ι. Κα. Λάβαμε τὸ «Κε' ἔπειτα
τί ;»—κ. Σ. Χ. Λάβαμε. Τὸ «Στὰ δάση τῆς Πατρίδας μου»
θά τὸ δώσουμε τοῦ Κ. Παρ.—κ. Η. Χ. Λάβαμε τὸ «Στὴ
Μάρα μου».—κ. Ἐμ. Σταμ. Ἐνχαριστοῦμε θὰ τὸ δημοσι-
εψουμε στὴν Σεν. Φιλ. ὅμως δὲν καταλάβαμε τὸν τίτλο : «Ἐπι-
παρτίδης σὲ ποιητὴς». Πῶς εἶναι τὸ ἀγγλικὸ ;—κ. Βενελ. Λά-
βαμε τὴν «Ἀπαντηχή».—κ. Ἐβεν. Δεχτός κι' ὁ «Ἀντίπαλος». Ἐπὶ
τὴ δημοσίευσιν : ὑπομονή.—κ. Β. Παυλ. Δὲ λείπει ἡ χάρη
ἀπὸ τίς ἀναμνηστικὰς τρέχες σου ὅμως δὲ βροῦνται πῶς
ἔχουνε λογοτεχνικὴ ἀξία, ὅστε νὰ μποῦνε στὸ «Νουμᾶ». Τίτοι
εἶδος μπορεῖ νὰ σταθῆ μὰ χαρὰ σὲ κανένα εὐθυμολογικὸ φύλλο
ἢ ἡμερολόγιον.—κ. Φρ. Πιτσ. Λάβαμε τὴν «Ἀπογοητεψη» καὶ
τὸ «Γιατί».—κ. κ. Τ. Μοσκ. καὶ Νιμψή. Θὰ εἶς ἀπαντήσουμε
στὸ ἄλλο φύλλο.—κ. Στ. Τὸ «Φθινόπωρο» τοῦ παραμένον
φύλλου εἶναι τοῦ Γερμανοῦ ποιητῆ Fleischlen καὶ στὸ τρα-
γοῦδι «Διακονίση ἀγάπη» τοῦ Storm. ὁ ἔβδομος στίχος πρέ-
πει νὰ διαβαστῆ :

Ἄχ, καὶ νᾶμοννα ἓνα παιδί τοῦ βασιλιά.

ΤΑ ΔΥΟ ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ

ΑΔΕΛΦΟΙ Β. & Μ. ΜΕΞΗ

ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
21 - ΣΤΑΔΟΥ - 21

Τὸ καλλιτεχνικώτερον καπνοπωλεῖο τῶν Ἀθηνῶν.—Στολίδι ἀληθινὸ τῆς ὁδοῦ Σταδίου.—
Καπνὰ καὶ τσιγαρότα ἀπαράμιλλα.—Καὶ ὁ κοσμογάπητος Μελέτης.

